

PRZESTRZEŃ DLA KREACJI

KONCEPCJA ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO DZIAŁKI PRZY BUDYNKU SZKOŁY PODSTAWOWEJ NR 90 IM. WŁADYSŁAWA HR. ZAMOYSKIEGO W POZNANIU

Koncepcja i opracowanie:

Antonina Bąk

Katarzyna Gontarek

Łukasz Jagielski

Marta Górna

Olga Kozielska

Paweł Mikołajczyk

Julia Niemczyk

Anna Pietkun

Amelia Rozmanowska

Łukasz Spychaj

Filip Żuchowski

Wydział Architektury i Wzornictwa

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Prowadzenie i opis koncepcji: dr Mateusz Wróblewski ad.

ONE OFF LAB

SPIS TREŚCI

1. Opis koncepcji
2. Elementy małej architektury i zagospodarowania terenu
MUSZLA KONCERTOWA
WIDOWNIA
TENSEGRITY – FORMA DO ZABAWY
WIATA ROWEROWA
3. KOSZTORYS
4. ZAŁĄCZNIKI
Plan działki z rozmieszczeniem elementów
Rysunki elementów z wymiarami

1. Opis koncepcji

Zagospodarowanie niniejszej przestrzeni uwzględnia artystyczny profil szkoły a także fakt, iż przestrzeń ma służyć nie tylko uczniom i nauczycielom, lecz także okolicznej społeczności. Osią koncepcyjną stała się innowacyjna forma muszli koncertowej umożliwiającej plenerowe performance zarówno w ramach zorganizowanych koncertów, jak również podczas prób akustycznych i działań podejmowanych spontanicznie. Jej posadowienie i ukierunkowanie uwzględnia topografię samej działki, ścieżkę słońca a także relację z sąsiedztwem ruchliwej ulicy. Muszla jest naturalnym ekranem separującym dźwiękowo artystów i widownię od hałasu ul. Grochowskiej. W przypadku prób plenerowych i koncertów odbywających się za dnia ogromne znaczenie ma też fakt, że obiekt chronić będzie artystów przed słońcem. Tylne ściany muszli ekranuje dźwięki. Jest w niej też ukryte przejście do małego zaplecza znajdującego się pod warstwą ziemi usypanej dla podkreślenia charakteru wizualnego muszli – idea formy wychodzi z gestu częściowego spiętrzenia terenu a uzyskana w ten sposób fałda buduje zrąb funkcyjny obiektu. Estrada może pomieścić pod zadaszeniem zespół do 25 śpiewaków chóranych bądź kameralny zespół instrumentalistów. Dostęp do mediów (przede wszystkim rozdzielnia elektryczna znajdująca się za ukrytymi drzwiami) pozwala na łatwą instalację nagłośnienia i w przypadku eventów wieczornych oświetlenia estradowego. Ułatwia też wszelkie prace konserwacyjne. Organiczny charakter obiektu intryguje odbiorcę i humanizuje przestrzeń. Jednocześnie z uwagi na łagodną kolorystykę i użycie naturalnych materiałów nie narzuca się, lecz uszlachetnia całe otoczenie.

Najbliższe otoczenie muszli w głąb działki pełni niezobowiązującą funkcję widowni. Drewniane elementy „rozrzucone” po pokrywającej niemal całą powierzchnię działki trawie dają możliwości swobodnego wykorzystania – od banalnego siedzenia w zawiązanych *ad hoc* grupach o różnej liczebności celem pogawędki bądź wspólnego spożycia posiłku, po zabawę i pracę twórczą z wykorzystaniem również innych, przysposobionych zawczasu akcesoriów. Idea zbioru pojedynczych modułów lekko zróżnicowanych głębokością posadowienia nawiązuje do podobnych pomysłów realizowanych na świecie, wskazujących jednoznacznie, że abstrakcyjna formuła przestrzeni wyjściowej najlepiej pobudza do działań twórczych.

Uzupełnieniem powyższego są przymocowane w sposób umożliwiający ograniczone przemieszczanie formy, które testowane były przez studentów UAP Poznań na odbywającym się w kwietniu 2018 roku plenerze Wydziałów Rzeźby i Działań Przestrzennych oraz Architektury i Wzornictwa pt. „TENSEGRITY”. Metoda konstruowania tensegrity wdrożona jeszcze w latach 30 ubiegłego stulecia przez Richarda Buckminstera Fullera dzięki nowemu spojrzeniu na utylitarne możliwości jej zastosowania stanowi dziś nowe źródło inspiracji dla młodych twórców i tych, którzy chcą zmierzyć się z intrygującą materią interaktywnych obiektów. Do niniejszej przestrzeni proponujemy na ten moment jedną, zmultiplikowaną formę, która najlepiej przeszła wstępne testy plenerowe.

Dodatkowymi elementami wyposażenia niniejszej przestrzeni są: wiatra rowerowa (proponujemy wiatę, która zdobyła I miejsce w konkursie „Przestrzenie Otwarte” organizowanym w 2017 roku przez UAP Poznań – prototypy w lipcu 2018 staną przy szkole podstawowej w Dąbrówce gmina Dopiewo) oraz ogrodzenie całości nawiązujące do idei jednego z najwybitniejszych projektantów japońskich przełomu stuleci Tadao Ando.

2. Elementy małej architektury i zagospodarowania terenu

MUSZLA KONCERTOWA

Autorki: Antonina Bąk, Olga Kozielska, Anna Pietkun, Amelia Rozmanowska

Konstrukcja muszli opiera się na betonowej podstawie estrady i ścianie oddzielającej sztuczne wypiętrzenie terenu od sceny. Konstrukcja częściowo żelbetowa uzupełniona cegłą pustakową. Z konstrukcji żelbetowej wystają stalowe elementy do mocowania zadaszenia sceny oraz wzmacniające przepierzenie górne pełniące rolę balustrady bezpieczeństwa uniemożliwiającej wejście na zadaszenie. Jest to jednocześnie element dekoracyjny całości. Pod sztucznym wypiętrzeniem terenu znajduje się ukryte zaplecze sceny odizolowane od warstwy gleby z dostępem do mediów. Bryła zaplecza z cegły pustakowej. Ściana tylna estrady, balustrada i zadaszenie – siding drewniany. Drewno impregnowane zastosowane zarówno w muszli, jak modułach widowni może podlegać procesowi wizualnego starzenia i jest to efekt zamierzony, zmierzający do dodatkowego uszlachetnienia całości.

WIDOWNIA

Autorki: Antonina Bąk, Olga Kozielska, Anna Pietkun, Amelia Rozmanowska

Moduły drewniane (ok. 60szt.) na konstrukcji stalowej posadowione na stałe w gruncie. Wymiary obiektów: 120x60x30-50cm.

TENSGRITY – FORMA DO ZABAWY

Autorzy: Marta Górna, Paweł Mikołajczyk, Filip Żuchowski, Łukasz Spychaj

Proponowane 6 obiektów zrealizowanych z rur aluminiowych, olinowania ze stali nierdzewnej, tworzywowych nakładek na węzły i pianki poliuretanowej integralnej zabezpieczającej całość.

WIATA ROWEROWA

Autorzy: Katarzyna Gontarek, Julia Niemczyk, Łukasz Jagielski

Inspirowana trzcunami uwięzionymi w krze lodowej jest ciekawym, lecz jednocześnie dość uniwersalnym elementem budującym kontekst przestrzenny. Całość wykonana ze stali lakierowanej proszkowo. Obudowa dachu z poliwęglanu, podświetlona.

TRAKTY KOMUNIKACYJNE

Proponuje się, jak na planie zagospodarowania terenu, wydzielić dwa trakty komunikacyjne z kostki brukowej. Resztę terenu – uzupełnić zasiew trawy i uporządkować niewielką roślinność. Drzewa pozostawić bez zmian.